

عنوان مقاله:

الهام و برداشت از مفاهیم بنیادی و نظام فضایی معماری ایران

محل انتشار:

اولین کنفرانس تخصصی معماری و شهرسازی ایران (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

فرانک هوشمند شعبان آبادی - دانشگاه علوم و تحقیقات یزد

خلاصه مقاله:

این مقاله سعی دارد وجهی از معماری ایرانی را فراسوی علوم محض، بازخوانی کند. در شکلگیری معماری ایران، نظر، جهانبینی و تفکر ارتباط بسیار نزدیک با فضا داشته است. این امر ممکن است در مرحله اول جستجوگر حل مسائل جوی و اقلیمی بوده باشد؛ ولی در مراحل تکمیلی، ذهنیتی مشهود است که در آن کلیه تحولات عقلانی و تخیلات معنوی نفوذ کرده‌اند. همانگونه که پیوند نگاه به دنیا و زندگی در جوشش مکانها و فضاها در تمامی ساختمانهای معماری سنتی به چشم میخورد. در این تحلیل ویژگیهایی قابل استخراج است که تقریباً خاص این مملکت است و طبیعتاً از آنجا که بستر ارزش اصلی آن اسلام بوده است، این ویژگیهای کالبدی و فضای معماری در دیگر کشورهای اسلامی نیز قابل مشاهده است. در ضمن کاملاً روشن است که معماری همیشه آینه انسان و آرزوهایش بوده است و در شکلگیری معماریهای جهان بدون شک ارزشهای فناپذیر و جاویدان حضور دارند که فصل مشترک آن موجودیت انسان در زمین و جهانبینی اوست. در مطالعه معماری ایرانی و استخراج مفاهیم، مبانی و ویژگی-های آن کاملاً روشن است که اساس و شالوده اصلی آن در فلسفه وجودی این سرزمین بوده است. در نتیجه، مطالعه آن بدون عمیق شدن در مسائل اجتماعی، فرهنگی، دینی و ادبی ناممکن است و روش تطبیقی رفت و برگشتی بین قالب صورت و فلسفه اجتناب ناپذیر میباشد. مطلب پیچیده‌تر، راز فضای فرهنگی است که بدون سفر عاشقانه در ژرفای انتزاعی و معنوی آن به دست نیاید. تمام معماریهای برجسته جهان رازی دارند که فقط با چشم دل میتوان به آن راه یافت. در ایران این نگرش عاطفی هنگامی حاصل میشود که تعادل و پیوندهای محیطی و معنوی انسان با استحکام و تعادلی مطلوب بر پا شده باشد

کلمات کلیدی:

معماری ایرانی، جهان بینی، نظام فضایی، تخیلات معنوی، درون گرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/411068>

